

Όσο με θάβουνε, εγώ θα φυτρώνω

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΜΑΣ

Μηνιαία ηλεκτρονική έκδοση του Πανελληνίου Σωματείου Θεάτρου Σκιών
Περίοδος Γ' Τεύχος 108 Ιανουάριος 2017

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ
2017



ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΘΕΑΤΡΟΥ ΣΚΙΩΝ

Μαζί με αυτό το τεύχος ΔΩΡΟ:
Δύο τεύχη με τα επικαιροποιημένα
Βιογραφικά Ελλήνων και Κυπρίων Καραγκιοζοπαιχτών

Δευτέρα
16
Ιανουαρίου
2017

ΒΑΣΙΛΟ
ΠΙΤΑ

Και για μέλη και για φίλους του Σωματείου



Η κοπή της πίτας του 2017 θα γίνει, την Δευτέρα 16 Ιανουαρίου 2017, στα γραφεία του Σωματείου μας, οδός Τζορτζ 6, 4ος όροφος, γραφείο 7.

Τα μέλη και οι φίλοι του Σωματείου μπορούν να

ζεστάνουν το κλίμα με τα εορταστικά τους καλούδια, μεζεδάκια και ποτά, που θα θελήσουν να συνδράμουν.

Ώρα 7:00 μ. μ.: προσέλευση~ποτάκι.
Ώρα 8:30 μ. μ.: κοπή πίτας.



ΕΚΔΟΤΗΣ: Πάνος Β. Καπετανίδης Τηλέφωνο: 210 46 16 664



Καραγκιόζης



**1 Σταχυολογώντας
και συνειρμολογώντας
μέσα από ένα κουβάρι αναμνήσεων
του Θωμά Αθ. Αγραφιώτη**

Το ζεστό καλοκαίρι του 2005, ένα θερμό βράδυ του Ιούλη, στη συνοικία Βυζάντιον, στην Καλαμαριά της Θεσσαλονίκης, κάπου σε μια μικρή πλατεία, σχετικά ξεχασμένη, ανάμεσα σε δυο μεγάλους δρόμους, έδινε μια από τις καλοκαιρινές του παραστάσεις Καραγκιόζη για το Δήμο Καλαμαριάς, ο Γιάννης ο Χατζής. Μαζί του, ένας αξιαγάπητος βοηθός του, οδοντίατρος συνταξιούχος, ο οποίος «έφυγε» πριν από λίγα χρόνια, κάτι για το οποίο, με θλίψη, με ενημέρωσε, στην τελευταία συνέντευξη του Σωματείου, ο ίδιος ο σαλονικιός μάστορας (ουστάς, τουρκιστί, όπως με τον πρόποντα σεβασμό τον αποκαλούν οι παίκτες της γείτονος χώρας).



«Πρέπει να μάθεις τι γίνεται και κάτω», με συμβούλεψε, πατρικά, ο Χατζής, έχοντας γνώση της πολυετούς θητείας μου στον έτερο, για την εποχή εκείνη, καραγκιοζοπαίκτη της συμπρωτεύουσας. Ένα χρόνο μετά, η συμβουλή αυτή έμελλε να πραγματοποιηθεί, καθώς ο διορισμός μου, στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση του νομού Ηλείας, με έφερνε πιο κοντά όχι μόνο στην πρωτεύουσα, αλλά και στην πόλη της Πάτρας, την κοιτίδα του νεοελληνικού Καραγκιόζη.

Τον Σεπτέμβριο του 2006, λίγες ώρες πριν από την οριστική μου εγκατάσταση στην Πελοπόννησο, έτυχε να δίνει παραστάσεις στην πόλη μου, την Κοζάνη, ο **Ευγένιος Σπαθάρης**. Πλησιάζοντάς τον, αρχικώς, δεν μπορούσα να φανταστώ πόσο βαθιά κουβέντα θα είχαμε, τελικά, μεταξύ μας. Εκτός των άλλων και πέρα από τις πολλές και ειλικρινέστατες προσωπικές εκατέρωθεν προσωπικές εξομολογήσεις, τον ρώτησα για το τι θα μπορούσα να κάνω, προκειμένου να εγγραφώ στο Σωματείο των Καραγκιοζοπαιχτών. Η μακροσκελέστατη, ξεκάθαρη και αιφνιδιαστική απάντησή του κατέληγε στην εξής παραπομπή: Να απευθυνθώ στον Γιάννη τον Χατζή. Κατ' ουσίαν, επέστρεφα από εκεί που ξεκίνησα.

Η λύση δόθηκε, τελικά, στην Πάτρα. Πάτησα, για πρώτη φορά το πόδι μου, εκεί, με τη δύση του Αύγουστου του 2006, στην οδό Γούναρη και στο ύψος των Υψηλών Αλωνίων. Ήταν σαν να επέστρεφα, σε έναν οικείο χώρο, όπου όμως δεν είχα ξανάρθει ποτέ. Σε λιγότερο από ένα μήνα, άνοιγε, εκεί, η

αυλαία των 3ων Αγώνων Ελληνικού Θεάτρου Σκιών, στον ιστορικό «Απόλλωνα», επί της Πλατείας Γεωργίου.

Στο χώρο αυτό, εκτός των άλλων, γνώρισα (κατά την τελετή λήξης των Αγώνων και μετά από την απονομή των βραβείων)

τον Πρόεδρο του Πανελληνίου Σωματείου Θεάτρου Σκιών, Πάνο Καπετανίδη, έτοιμο να παρακολουθήσει τον κατά Χατζάκη «Αθανάσιο Διάκο». Τον ρώτησα για το Σωματείο και για το πώς μπορεί να εγγραφεί κανείς.

Προθυμότατος, όπως πάντα,

μου απάντησε, γειώνοντάς με μόνο σε ένα σημείο. Στο ότι καλό θα ήταν να αποφύγω το παραδοσιακό ταχυδρομείο, επιλέγοντας κάτι ευκολότερο, αλλά σχεδόν άγνωστο και διόλου οικείο, τότε, σε μένα, για να κάνω τη σχετική αίτηση: **Το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο.**

Η πειθώ του Πάνου και η οικειότητά του με έπεισαν ότι έτσι θα έπρεπε να κάνω, μολονότι παιδεύτηκα, για να το πετύχω, σε ένα ίντερνετ καφέ (κλειστό σήμερα), επί της Γεροκωστοπούλου. Έστειλα την αίτηση, με τα υπόλοιπα δικαιολογητικά, οπότε η εγγραφή μου ήταν πλέον θέμα διαδικαστικό, που θα ολοκληρωνόταν στην πρώτη Γενική Συνέλευση, στην οποία θα λάβαινα μέρος, τον **Νοέμβριο του 2006**. Μια ιστορική, για μένα, αλλά και επεισοδιακή συνέλευση, όπου (εκτός των πολλών άλλων) γνώρισα και τον **Γιάνναρο** (στην τελευταία φυσική του παρουσία στο Σωματείο, εν Αθήναις, στην πλατεία Κάνιγγος).

Ένα από τα πολλά θέματα εκείνης της Συνέλευσης ήταν και το ζήτημα της **επανέναρξης** της εφημερίδας του Σωματείου, με το όνομα: «**Ο Καραγκιόζης μας**». Το έντυπο αυτό το γνώριζα, από τότε

που ο κυρ-Μιχάλης μού είχε δώσει να διαβάσω το εξαιρετικό κείμενό του: «**Σαν τα αποδημητικά πουλιά**». Που να ήξερα, έξι χρόνια πριν, ότι το ίδιο έντυπο αποφασίστηκε να ξαναγεννηθεί, εκείνο το πρωινό της 25ης Νοεμβρίου, με νέα, όμως, μορφή, που είδε, τελικά, το φως της δημοσιότητας, ψηφιακά, στο διαδίκτυο, ακριβώς **πριν από δέκα χρόνια. Γενάρης του 2007...**

«**Ένα νέο είδος επικοινωνίας και ενημέρωσης ξεκινάει από σήμερα. Η ηλεκτρονική εφημερίδα**». Με αυτόν τον τρόπο, ξεκινούσε ο Πάνος Καπετανίδης την παρουσίαση της εφημερίδας, στην τρίτη της περίοδο, που είναι και η μακροβιότερη, ξεπερνώντας τα εκατό, πλέον, τεύχη. **Η συνεχής και αδιάλειπτη, σε μηνιαία βάση, ηχηρή παρουσία ενός έντυπου αποκλειστικά για τον Καραγκιόζη, στο διαδίκτυο, είναι κάτι που, εκτός των άλλων, οφείλεται, και στην ιδέα του Πάνου να τολμήσει κάτι, το οποίο σήμερα φαίνεται αυτονόητο, αλλά τότε φάνταζε κάπως ανοίκειο...**

Συνεχίζεται...





ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΘΕΑΤΡΟΥ ΣΚΙΩΝ
Τεύχος 6 ΑΘΗΝΑ 106 77

Νέα περίοδος - Τεύχος 1 **Ιανουάριος 2007**

Εκδότης: Πάνος Καπετανίδης τηλ.: 210 4616664

Νέο είδος επικοινωνίας

Ένα νέο είδος επικοινωνίας και ενημέρωσης ξεκινάει από σήμερα. Η ηλεκτρονική εφημερίδα.

Θα μου πείτε, έχουν την δυνατότητα όλοι οι Καραγκιόζοι όπως και μέλη και οι φίλοι του Σωματείου να εγγραφούν στο Ίντερνετ και να διαβάσουν απλά και εύκολα την εφημερίδα.

Η απάντηση είναι ασφαλώς όχι. Όμως όταν υπάρχει θέληση, όλοι έχουν ένα εργαλείο, ένα ανάγντο, ένα φαράγγι που να καλύπτει τα βασικά, και με μια επίσκεψη σε ένα Ίντερνετ καφέ να τον δοθεί τη δυνατότητα να διαβάσει «τα νέα του Καραγκιόζη μας». Ήδη λοιπόν υπάρχει να γίνει φανερό σε όλους, (και ας μην με παρεξηγήσουν οι πιστοί μας), αλλά για να με παρεξηγήσουν πάλι να πει ότι καταφέρνει να διαβάσει το σημερινό μας αυτό, δεν θα μπορεί να γίνει κανείς στην νέα εποχή χωρίς να γνωρίζει τους ηλεκτρονικούς υπολογιστές, και το σερφάρισμα στο Ίντερνετ.

Έτσι λοιπόν, όσους θέλουν να λαμβάνουν έντυπο το τεύχος, ή μπορούν να το ζητήσουν σε κάποιον που έχει αυτή την δυνατότητα, ή να ζητήσουν την αποστολή του από το Σωματείο, αφού καταβάλουν πρώτα τα 10 € που είναι ο κόστος εκτύπωσης και αποστολής.

Στείλτε άρθρα που πιστεύετε να ενδιαφέρουν, **ΜΟΝΟ** με e-mail στο panoskap@mycosmos.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ
ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ 1^ο ΤΕΥΧΟΣ

- Οι αποφάσεις της Γενικής Συνέλευσης
- Η σύνθεση του νέου Δ.Σ.
- Πρόβλημα η φετινή μεγάλη απεργία των εκπαιδευτικών - Εγγυόλεως Υπουργείου Παιδείας για αναστήρωση των χαμένων ωρών
- Ενέργειες του νέου Δ.Σ. για το ποικιλόμοιο θέμα
- ΙΚΑ: Ένα ένσημο ανά ημέρα απασχόλησης Ο ΑΓΩΝΑΣ ΔΙΚΑΙΟΝΕΤΑΙ
- Το έγγραφο της Διοίκησης του ΙΚΑ
- Ειδήσεις

ΘΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΠΟΨΕΙΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗ

Από το περιοδικό «Θέατρο» τόμος 10

Επιμέλεια κειμένων Πάνος Καπετανίδης



Γνωστός για την τέχνη του κ' έξω απ' την Ελλάδα, ο παλιός, καλός караγκιοζοπαίχτης Σωτήρης Σπαθάρης, έγινε ακόμα πιο γνωστός με τα «Απομνημονεύματά» του που, για το γνήσιο λαϊκό τους ύφος, εγκωμιάστηκαν από κορυφαίους πνευματικούς μας ανθρώπους. Τελευταία έγραψε για το «Θέατρο» μερικά ακόμα κομμάτια από τη ζωή και την τέχνη του.

Στο σπίτι μου, το καλοκαίρι που έπαιζα Καραγκιόζη, όλα πήγαιναν καλά γιατί το εισιτήριο το είχα μια πεντάρα, κι όσο έπαιζα τόσο περισσότερος κόσμος ερχότανε, κ' οι 10 πεντάρες που μάζευα γινότανε 20, 30 και τις γιορτές και τα Σαββατοκύριακα 50 και 60. Μόλις έφευγε το καλοκαίρι εγώ σκεφτόμουνά τι καλύτερα σαράγια και караγκιόζηδες να φτιάξω κ' έπαιρνα πάντα για παρέα τον αχώριστο φίλο και γείτονά μου τον Χρήστο Κουμούση, που του 'χαν κολλήσει το παρατσούκλι "κουρέλας", γιατί ήτανε φτωχόπαιδο σαν και μένα κ' ή μάνα του ξενόπλενε σαν τη δική μου; Η παρέα του μου είχε γίνει υποχρεωτική κι όταν

παιδιά της γειτονιάς, διώχνανε και μας απ' εδώ κακορίζικα, λιμάρικα". Σ' αυτό Δεν μας έφταναν τα φοράγαμε κ' ή απλυσιά βλέπαμε κανένα παιδί του ψωμί, αμέσως Αν μάλιστα το ψωμί βούτυρο, τότε ήτανε κράταγε δεν πρόκανε να φάει ούτε μια μπουκιά. Γι' αυτό πολλά παιδιά, που είχαμε φάει ξύλο από τη μάνα τους, όταν βαστάγανε ψωμί κοιτάζανε μήπως είμαστε εμείς στο παιχνίδι και πρώτα τρώγανε το ψωμί τους κ' ύστερα ερχόντουσαν. Μερικά όμως αφήνανε και λίγο στην τσέπη τους και κρυφά απ' τ' άλλα μας το δίνανε και το τρώγαμε.

Τώρα που γράφω θυμήθηκα που μια μέρα που έκανε ένα φοβερό κρύο κι όλα τα παιδιά είχανε λουμώξει σε μια προσηλιακή στρογέρα και παίζανε, μόλις ήρθε ο φίλος μου όλα τα παιδιά μπήξανε τα γέλια και τον κοροϊδεύανε γιατί τα φρέσκα και ξένα παπούτσια που φόραγε ήτανε γυναικεία με ξύλινο τακούνι. Αυτός, αφού τον πήρε το παράπονο κ' έβαλε τα κλάματα, έφυγε τρεχάτος με τα παπούτσια στο χέρι και τα πέταξε πάνω στη μάντρα της μάνας του. Εγώ, για να τον παρηγορήσω, του 'λεγα.

Σώπα, ρε Χρήστο, άσε τους ψωροφантаσμένους, κι ας μην φοράμε εμείς παπούτσια. Για να μην κρυώνουμε πάμε στο σπίτι μου να φτιάξουμε караγκιόζηδες. Κάποια στιγμή, όμως, ακούσαμε νταούλια και πήγαμε τρεχάτοι πίσω από μια αποκριατική γκαμήλα, για να φωνάξουμε κ' εμείς όπως τ' άλλα παιδιά: "Ζήτω η

Η ΤΕΧΝΗ ΜΟΥ ΚΑΙ Η ΖΩΗ ΜΟΥ

Ιστορεί ο караγκιοζοπαίχτης
Σωτήρης Σπαθάρης



γκαμήλαaaaaa".

Εγώ, όλο το δρόμο δεν έπαυα να κοιτάζω πώς η γκαμήλα ανοιγόκλεινε το στόμα της και όταν πια απομακρύνθηκε και πήγε σ' άλλη γειτονιά, παίρνω το φίλο μου και σε μια ώρα βρισκόμαστε πίσω από το μπαρουτάδικο, στο χαντακόρεμα, εκεί που πετάγανε τα ψόφια άλογα. Εκεί, βρήκαμε ένα μικρό αλογίσιο κεφάλι. Το πήραμε και στο σπίτι μου εγώ το 'φτιαξα γκαμηλίστικο. Έτσι, που, τραβώντας ένα σκοινί, ανοιγόκλεινε το στόμα του.

Εκείνη τη μέρα το σπίτι μου γιόμισε παιδιά. Άλλα φέρνανε τομάρια από κουνέλια, άλλα φέρνανε τσουβάλια, άλλα βελόνες και κλωστές και ό,τι άλλο χρειαζότανε για την γκαμήλα.

Την Κυριακή βγήκαμε βόλτα με την γκαμήλα στα σοκάκια της Αθήνας, που αν και φαινόταν πως ήταν παιδιάστικη, ήταν πολύ διασκεδαστική. Ο φίλος μου ο Κουρέλας ήταν ντυμένος μαύρος καμηλιέρης και χτυπώντας το τουμπερλέκι για να χορεύει η γκαμήλα της έλεγε μερακλίδικα τραγούδια: *"Τα πουλιά σε τριγυρίζουν, σιναιϊνά, σιναιϊνά, για να σου πλέξουνε φωλιά, γκελ, γκελ, σιναιϊνά"*. Εγώ ήμουνα επιστάτης και, άμα ήθελα να αλλάξω τα παιδιά που χορεύανε την γκαμήλα για να ξεκουραστούν, το έλεγα του καμηλιέρη και αυτός, ενώ χτύπαγε γρήγορα το τουμπερλέκι, έλεγε: *"Παιδιά, ζήτω-ω-ω-ω-ω, τώρα η γκαμήλα θα γεννήσει"*. Έτσι, μ' αυτό το κόλπο, άλλαζε η βάρδια.



Όταν φτάσαμε στη γειτονιά της Βλασσαρούς πεινάσαμε. Εκεί ήτανε η φτήνια της Αθήνας. Σε πολλές γωνίες είχανε στημένα πρόχειρα τηγανιτζίδικα που ψήνανε μπακαλιάρο, συκωτάκια κλπ. και μια ταμπέλλα έγραφε "Μπακαλιαργιέν, συκωταργιέν και κουραμανιέν, μόνον με μια δεκαριέν". Ύστερα, η γκαμήλα ξεκίνησε και, περνώντας από το Μοναστηράκι, Άγιους Ασωμάτων και Σφακτηρία, γυρίσαμε σπίτι μας. Την άλλη μέρα, η γκαμήλα δε βγήκε. Δεν την άφησε η γκρίνια του πατέρα μου που ήθελε να πάμε βόλτα.

Μια μέρα, μόλις ζύγωνε το Πάσχα, η μάνα μου, μου λέει: "Σωτήρη μου, ο γείτονάς μας, ο κυρ-Στράτος, μου είπε αν θέλεις να πας να τον βοηθήσεις που κάνει βαρελότα και τη Λαμπρή θα σου πάρει ρούχα. Αλλά κ' εκεί ατυχία, γιατί σε λίγες μέρες αυτός, φτιάχνοντας τα βαρελότα, έκαψε τα χέρια του και επενέβη η Αστυνομία και του τα κατάστρεψε.

Την άλλη χρονιά, προτού έρθουνε οι απόκριες, τρεις άνθρωποι που θέλανε να κάνουνε επιχείρηση με γκαμήλα ρωτάγανε στη γειτονιά μου πού κάθεται αυτός ο μάστορης, που φτιάχνει γκαμήλες. Εκείνη την ώρα εγώ γύριζα στο σπίτι με τον πατέρα μου κ' οι γειτόνοι που μας είδανε τούς είπανε: *"Να που είσαστε τυχεροί"*. Ο μάστορας είν' αυτό το παιδάκι που φέρνει σβάρνα το γέρο. Αυτές τις λίγες μέρες, που εγώ τους έφτιανα τη γκαμήλα, με γλυτώσανε απ' αυτή την απαίσια δουλειά που έκανα στη βόλτα με τον πατέρα μου.

Όταν ζύγωνε το Πάσχα εγώ άρχισα να φτιάχνω βαρελότα. Μια μέρα έκαψα τα χέρια μου και τα μούτρα μου αλλ' οι γειτόνοι με λυπηθήκανε και δεν το μαρτυρήσανε στην Αστυνομία. Φαίνεται ήταν τυχερό μας να κάνουμε κ' εμείς μια καλή Πασχαλιά με τα βαρελότα που πούλησα.

Από τότε, τρεις φορές κάθε χρόνο, το καλοκαίρι με τον Καραγκιόζη, τις αποκριές με τη γκαμήλα και το Πάσχα με τα βαρελότα, ο μικρός Σωτηράκης έκανε να βράζει το οικογενειακό μας τσουκάλι τότε με καμιά πατσά και τότε με κάμπια βοϊδοκεφαλή.

Στα 1937 έγινε έκθεση στο άλσος Κηφισιάς. Την έκθεση την τίμησε όλος ο καλός κόσμος. Η έκθεση έδινε βραβείο σε κείνον που 'χε τα καλύτερα άνθη. Είχε και διάφορα παιδικά παιχνίδια. Η επιτροπή μου 'πε να παίζω μια παράσταση για να διασκεδάσουν τα παιδάκια. Όταν ετοιμάσαμε το πάλκο, ήλθε μία κυρία και διατάζει να χαλάσει το πάλκο:



- Ο Καραγκιόζης δεν θα παίζει.

Τότε επενέβησαν άλλαι κυρίες. Την περικόλεσαν να παίζει. Αυτή λέει:

- Δεν είναι δυνατόν ν' αφήσουμε τα παιδάκια ν' ακούσουν τις ασχήμιες του Καραγκιόζη και τα βρομόλογά του. Αμέσως να χαλάσει.

Τότε της είπε μια άλλη κυρία:

- Εδώ θα παίζει ο Σπαθάρης, όστις είναι καλός άνθρωπος και καλός παίχτης.

Αυτή λέγει:

- Εγώ ξέρω πως ο Καραγκιόζης δεν μπορεί να κάνει παράσταση, εάν δεν αισχρολογήσει.

Τότε εγώ σηκώνω περήφανα το κεφάλι και της λέγω:

- Ο Καραγκιόζης, κυρία μου, όταν παίζει, διδάσκει, δεν αισχρολογεί. Αυτόν που ακούσατε εσείς ήταν παλιάνθρωπος και επροσποϊόταν τον Καραγκιοζοπαίχτη.

Όταν έπαιξα, η κυρία μου έδωσε συγχαρητήρια. Τα άνωθεν ας γίνουν δίδαγμα των νέων Καραγκιοζοπαιχτών και όλοι ενωμένοι, ας σφίξουν τη γροθιά τους και ας πουν σ' αυτούς που αισχρολογούν όταν παίζουν: *"Να μην αισχρολογήσετε εις το έξης, γιατί αυτή η γροθιά θα σας τσακίσει..."*

Από το 1909, που έγινα Καραγκιοζοπαίχτης, είδα πως ο Καραγκιόζης ήταν το οικογενειακό και πατριωτικό θέατρο όλου του ελληνικού λαού. Σε αυτό, είχαν συντελέσει προπαντός οι παραστάσεις του αείμνηστου **Μίμαρου**. Από τότε, ο Καραγκιόζης πρόσφερε μεγάλες υπηρεσίες στην πατρίδα μας



κι ακόμα πιο πολλές στη θρησκεία μας. Από το 1923, που η τέχνη του Καραγκιόζη ήταν στις μεγάλες της δόξες, μέχρι το 1947, σ' όλη την Ελλάδα, έπαιζαν εκατόν σαράντα Καραγκιοζοπαίχτες του σωματείου Καραγκιοζοπαιχτών και πολλοί άλλοι ερασιτέχνες.

Στις 30 τόσες ηρωικές παραστάσεις που είχε η τέχνη του Καραγκιόζη, έπρεπε να παίρνει μέρος κ' ή φιγούρα ενός σεβάσμιου ιερέα μ' όλα τα διακριτικά του, με τα ράσα, και το καλυμμαύχι του και το σημείο του σταυρού. Στο πρώτο μέρος της παράστασης, ο Καραγκιόζης, που ήταν

και ο πρωταγωνιστής του έργου, από τον παπά έπαιρνε τις εντολές και έπλεκε το σενάριο, γι' αυτό η παράσταση γινόταν πιο όμορφη. Από την αρχή μέχρι το τέλος, ο Καραγκιόζης τις εντολές του παπά τις μελετούσε με μεγάλη ακρίβεια, τότε θα γίνει, η μάχη, ποια στιγμή θα σκοτωθεί τύραννος και τότε οι άγγελοι θα πουν τα ποιήματα για να στεφανώσουν τον ήρωα.

Στα χρόνια της Γερμανικής κατοχής, όταν όλοι οι Έλληνες διψάγαμε για τη λευτεριά, το θάρρος και τον ενθουσιασμό γι' αυτή τη μεγάλη ιδέα τα έδινε σ' όλη την Ελλάδα και η τέχνη του Καραγκιόζη. Εγώ έπαιξα τότε στην Ερυθραία, στο Μαρούσι και στα *«Παναθήναια»* της Κηφισιάς κι όλες μου οι παραστάσεις ήσαν ηρωικές: *«Αθανάσιος Διάκος»*, *«Τζαβέλας»*, *«Μπότσαρης»*, *«Κατσαντώνης»*, *«Ανδρούτσος»*, το *«Σούλι»* και πολλές άλλες. Η συγκίνηση που έδιναν οι παραστάσεις μου ήταν τέτοια που όλοι οι θεατές, μ' αφάνταστο ενθουσιασμό και με βρεμένα τα μαντήλια από τα δάκρυα της λαχτάρας για τη λευτεριά, με χειροκροτούσαν. Στο τέλος της παράστασης, όταν όλη αυτή η ανθρωποθάλασσα έφευγε από τον Καραγκιόζη, οι θαυμαστές μου, μου φώναζαν: *"Σπαθάρη, έβγα από τη σκηνή σου και κοίτα. Όλος αυτός ο κόσμος βαστάει στα χέρια τα δακρυσμένα μαντήλια του"*. Τότε εγώ έλεγα στον εαυτόν μου με υπερηφάνεια: *"Να Σπαθάρη, αυτή είναι η αφάνταστη δύναμη που έχει ο άψυχος θιάσός σου"*.

Πολλές φορές μερικοί φίλοι μου χαρούμενα αλλά και φοβισμένα μου λέγανε: *«Απόψε, Σπαθάρη,*

είχες και θεατές Γερμανούς. Όσοι περνάγανε κι ακούγανε τα χειροκροτήματα μπαίνανε κι αυτοί μέσα. Εμείς Σπαθάρη έχουμε τη γνώμη πως πρέπει να πάψεις να παίζεις τέτοιες παραστάσεις γιατί, αλλιώς, κάποια μέρα θα φας το κεφάλι σου». Αυτά μου λέγανε οι φίλοι μου κ' εγώ θα τους άκουγα αν μπορούσα να κρατήσω τον εαυτό μου την ώρα που έπαιζε, να μη δακρύζει κι αυτός μαζί με τους θεατές μου.

Μια μέρα μου είπαν πολλοί συνάδελφοί μου: “Κυρ-Σωτήρη, σε θέλει ο Μόλλας”. Αφού επήγα στο σπίτι του και με τράταρε ένα κομμάτι χαρουπόπιτα, που εβρέθη. Εκεί,

μου λέγει:

“Τρώγε, Σωτήρη και μη μιλάς διόλου, αφού η κατοχή μάς κατάντησε έτσι”.

Αφού όλοι φάγαμε, μου είπε: “Σωτήρη, ο Μανωλόπουλος κάρφωσε στο Μαρούσι, εσύ στην Κηφισιά, εγώ δεν κάρφωσα ακόμα”. (Κάρφωμα λέγαμε εμείς, οι παλιοί, τη δουλειά). Ο καημένος ο Μανωλόπουλος, ας είναι καλά, μου παραχωρεί την Παρασκευή για να παίξω. Μόνο φόρο και ποσοστά του θεατρώνη του θα δώσω. Αυτό ήθελα να παρακαλέσω κ' εσένα να μου 'δινες καμιά μέρα”. Εγώ, του είπα: δίκως να συνεννοηθώ με το θεατρώνη μου διάλεξε όποια μέρα θέλεις. Αφού επίμενε να εκλέξω εγώ, του έδωσα το Σαββάτο. Αυτά τα λόγια τα είπα του Μόλλα, γιατί ο μακαρίτης σε πολλές δύσκολες περιστάσεις με βοήθησε όχι μόνον έμενα αλλά και όλους του συναδέλφους. Ο θάνατος του Αντώνη Παπούλια ή Μόλλα ήτανε μια πολύ μεγάλη απώλεια για το Σωματείο Ελλήνων Καραγκιοζοπαιχτών.

Αφού ήπιαμε κι άλλο τσιγάρο, γιατί καφές τότε δεν υπήρχε, τους χαιρέτισα κ' έφυγα. Ενώ το βράδυ έπαιζα, ερεκλαμάρισα επί λέξει: Το Σαββάτο: «Ο Αρκουδογιάννης» με τον άριστο Καραγκιοζοπαίχτη **Αντώνιο Μόλλα**. Την άλλη μέρα, διαφημίσεις κλπ.. Το Σάββατο, αφού ήλθε και τέλειωσε την παράσταση, την οποίαν οι θεαταί χειροκρότησαν επανειλημμένως, του κάναμε το τραπέζι σ' ένα εστιατόριο και αφού τον πήγα στο κατάλληλο σπίτι του θεατρώνη μου για ύπνο, έφυγα. Την άλλη μέρα, πριν ο Μόλλας ξυπνήσει εγώ έπεισα το θεατρώνη μου να παίξει ο Μόλλας και την Κυριακή. Ο θεατρώνης μου, μου είπε πως του είπε ο Μόλλας πως με τον Σπαθάρη είμεθα πολλά χρόνια φίλοι, και τι φίλοι, μπέσα για μπέσα. Όλοι λένε πώς είναι άριστος τεχνίτης. Εγώ δεν έτυχε να τον ακούσω. Εσύ τι λες;

- Κύριε Αντώνη, ο Σπαθάρης είναι ψυχή καλή, αλλά και άφταστος παίκτης.

Αφού βγάλαμε πρόγραμμα πως ο Καραγκιόζης θα παίζει δύο παραστάσεις, απογευματινή ο Ε. Σπαθάρης, ώρα 4-6 τον «Προφήτη», βραδινή ο Μόλλας, ώρα 8-10, τον «Διάκο», τον πήρα στο σπίτι μου και αφού φάγαμε και ξαπλώσαμε λιγάκι, το απόγεμα πάμε εις τον Καραγκιόζη ώρα 4. Ο γιος μου έπαιζε τον «Προφήτη». Εγώ και ο Μόλλας καθόμαστε κοντά στο ταμείο. Ο Μόλλας με περικόλεσε να μην κάνω θόρυβο γιατί του έκανε εντύπωση το παίξιμο του γιου μου. Όταν τελείωσε η παράσταση ο Μόλλας του είπε: «Μπράβο Ευγένιε. Εσύ, με τη φόρα που έχεις πάρει, άμα μεγαλώσεις θα μας περάσεις όλους».



Το βράδυ, όταν έπαιζε το Διάκο ο Μόλλας, οι θεαταί τον χειροκρότησαν επανειλημμένως. Αφού τελείωσε η παράσταση, του δώσαμε όλη την είσπραξη του Σαββάτου, πλην του φόρου, και της Κυριακής. Μόνον ο θεατρώνης επήρε τα ποσοστά του. Το πρωί τον βάλαμε στο αυτοκίνητο κ' έφυγε για την Αθήνα.

Το χειμώνα του 1943 πήρα τον τραγουδιστή του Ευγένιου, **Καράμπαλη**, και πήγαμε να παίζουμε στα Κιούρκα.



Παίξαμε, αλλά τη νύχτα κάναμε μαύρο ύπνο απάνω σ' έναν πάγκο. Στο μαγαζί, το τσιμέντο ήταν βρεμένο απ' τα νερά. Όλη νύχτα τρέμαμε σαν τους σκύλους. Δυο ώρες πριν ξημερώσει σηκωθήκαμε και μαζέψαμε τα πράγματα του Καραγκιόζη και με το πρώτο αυτοκίνητο φύγαμε. Έμενα, αμέσως, η κυρά μου μ' έτριψε, μου 'ριξε βεντούζες και μου 'λεγε φουρκισμένα: *“Γέρασες, κακομοίρη, κι ακόμα μυαλό δεν έβαλες. Ακόμα θέλεις να παίζεις Καραγκιόζη και δεν κοιτάς που 'χεις γίνει ένα σαράβαλο”*. Εγώ της ορκίστηκα πως δεν θα τον ξαναπιάσω στα χέρια μου, αλλά, σε κάνα δυο βδομάδες ξεμυαλίστηκα

πάλι με τον Καράμπαλη και πάμε σ' ένα χωριό της Κορίνθου, **Χασάναγα**. Αν και ήτανε Σάββατο βράδυ, στον Καραγκιόζη δεν ήρθε κανένας γιατί όλο το χωριό πείναγε. Επειδή είπαμε να παίξουμε αύριο, που ήτανε Κυριακή κ' ίσως βγάζαμε το ελάχιστο τα ναύλα μας, είπα στον Καράμπαλη να με πάει στο άλλο χωριό που 'παιζε ο **Καρεκλάς**, γιατί ήθελα ν' ακούσω το παίξιμό του. Αυτός, για να πάμε πιο γρήγορα, με πάει από ένα μονοπάτι, αλλά από εκεί χαθήκαμε, κι αντί για χωριό βρεθήκαμε μέσα σ' ένα νεκροταφείο, κι αφού εγώ βλαστήμαγα την τύχη μου κι αυτόν, που βρέθηκε μπροστά μου, αλλάζουμε δρόμο. Τότες αρχίσανε τα μεγάλα βασανιστήρια για μένα, γιατί πάνω από μια ώρα περπατάγαμε μ' όλο το παπούτσι στη λάσπη, κι άμα δε με βάσταγε αυτός από το χέρι θα 'μενα μέσα στη λάσπη. Όταν πια βγήκαμε στον καλό δρόμο αυτός, αφού έκλαιγε και με σκούπιζε, μου 'λεγε συγχώρεσέ με μπάρμπα Σωτήρη. Κι ο Καρεκλάς δεν έπαιξε, γιατί κι αυτό το χωριό είχε πείνα. Αμέσως μου βγάλανε τις λάσπες από τα παπούτσια και μου δώσανε κάλτσες. Με βάλανε και κοιμήθηκα, γιατί με πόναγε η μέση μου από το πάλεμα της λάσπης. Την άλλη μέρα, στο Χασάναγα που παίξαμε, κάναμε 30 εισιτήρια.

Επειδή το χωριό δεν είχε ξενοδοχείο, ένα παλικάρι παντρεμένο, με δυο παιδιά, με πήρε στο σπίτι του για να κοιμηθώ. Όταν τον άκουσα να λέει της γυναίκας του βάλε μας τίποτα να φάμε με τον κυρ Σωτήρη, κι αυτή του λέει: *“Δεν έχουμε ούτε φαΐ, ούτε ψωμί”*, εγώ, για να διορθώσω τα πράγματα, ζήτησα ένα ζεστό. Αλλά κι αυτό δεν το ήπια γιατί δεν είχανε ζάχαρη. Τότες αυτός μου λέει εαν θέλω ένα τσιγάρο από καπνό που 'χε κόψει με το μαχαίρι. Αλλά για τσιγαρόχαρτο, εφημερίδα. Εγώ το ψευτοκάπνισα για να μην τον προσβάλλω. Το πρωί φύγαμε. Αλλά εγώ αυτό το ταξιδάκι που 'κανα το **1943** με τον Καραγκιόζη μου και κοψομεσιάστηκα, και τη μεγάλη δυστυχία του λαού μας που είδα, θα το θυμάμαι μέχρι ν' αποθάνω.

Καραγκιοζοπαίχτης ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΠΑΘΑΡΗΣ



ΔΥΣΚΟΛΟΙ ΚΑΙΡΟΙ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΔΡΑΣΗ

Στην εποχή των μνημονίων, οι μειώσεις μισθών, η περιστολή κοινωνικών παροχών, η αποδιάρθρωση του κράτους πρόνοιας, η προσπάθεια του λαού μας για κοινωνική αλληλεγγύη, έχουν αποστρέψει το ενδιαφέρον του για οργανωμένη κοινωνική δράση μέσα από φορείς και έχουν δημιουργήσει ένα ζοφερό κλίμα, που πλήττει αυτό που θεωρείται «περιττό»: Κυρίως, τον πολιτισμό. Οι επιχορηγήσεις του πολιτισμού είναι είδος όχι προς εξαφάνιση αλλά ήδη εξαφανισμένες, ευθύς μόλις ξεκίνησαν τα μνημόνια, ενώ έχουν περιοριστεί οι χορηγοί του πολιτισμού. Η αναρρίχηση στους υπουργικούς θώκους ανθρώπων ασχέτων και ακαταλλήλων, η αδράνειά τους και ο περιορισμός δράσης στα πλαίσια του κύκλου των ημετέρων, έχει επιδεινώσει την κατάσταση.

Στην περιδίνηση αυτής της καταστροφικής Χάρυβδης του πολιτισμού, έχουν μπει οι φορείς του πολιτισμού, τα Σωματεία και οι Σύλλογοι.

Ιστορικοί πολιτιστικοί Σύλλογοι, όπως αυτός της **Νεάπολης-Εξαρχείων «Γειτονιά»**, (που, μέχρι πέρσι, οργανώναμε μαζί το «Φεστιβάλ λόφου Στρέφη»), κλείσανε, ενώ άλλοι ακολουθούν ο ένας μετά τον άλλο.

Το Σωματείο μας παλεύει να διατηρηθεί στην ζωή κρατώντας ζωντανή την ιστορία των **ενενήντα** και πλέον χρόνων δράσης, παρότι, ως Πανελλήνιο, έχει το αρνητικό της απόστασης των μελών, την εποχή της υπερφορολογημένης βενζίνης και διοδίων και της αναδουλειάς των μελών του.

Είναι το λιγότερο οδυνηρό λάθος να χρησιμοποιούν σαν



επιχείρημα νέοι άνθρωποι, που μάλιστα μένουν στην Αθήνα, ότι δεν τους ενδιαφέρει το Σωματείο, γιατί «ελάχιστοι προσπαθούν να κάνουν πράγματα που άλλοτε γίνονται, άλλοτε δεν γίνονται, με πρόθεση ή μη».

Ή το χειρότερο να λένε κάποιοι άλλοι, ότι το σωματείο είναι του Προέδρου, επειδή ο Πρόεδρος, έχοντας, ως, παρακαταθήκη από τους παλιούς μαστόρους, να το κρατήσει ζωντανό, διαθέτει περισσότερο χρόνο, δουλεύοντας γι' αυτό, ή ότι

το μηνιαίο περιοδικό «Ο Καραγκιόζης μας» γράφεται από δύο ανθρώπους και εξαιτίας αυτού να περιοριστεί η έκδοσή του.

Τα επιχειρήματα αυτά είναι ανάξια λόγου και σχολιασμού, γιατί: «**Ιδού πεδίων δόξης λαμπρόν**»! Ας έρθουν να εργαστούν. Υπάρχουν πολλοί τομείς: Στο νέο Διοικητικό Συμβούλιο, σε επιτροπές νέων, σε εργαστήρια, σε προτάσεις και εκτέλεση εκδηλώσεων, εκθέσεων και τόσους άλλους τομείς, που μπορεί να υπάρχουν. Να αναφέρονται





στο Σωματείο τους, για να το αναδεικνύουν, στις συνεντεύξεις, στις παρουσίες τους σε πάνελ, στα βιογραφικά τους. Μην το παίρνετε, αγαπητοί συνάδελφοι, ότι το Σωματείο είναι μια περιττή ύπαρξη, επειδή δεν υπάρχουν αυτή την στιγμή «άδειες», για παραστάσεις στα σχολεία, ώστε να χρειάζεστε να βεβαιώσει κάποιος φορέας την επαγγελματική σας ιδιότητα. Άλλωστε, ακόμα και σήμερα, έχει βοηθήσει αρκετούς συναδέλφους να πάρουν την «τιμητική σύνταξη», τόσο με τη βεβαίωση



διακεκριμένης υπηρεσίας, όσο και με την προσωπική μου παρουσία, στη σχετική επιτροπή «**Απονομής τιμητικών συντάξεων**» του Υπουργείου Πολιτισμού.

Κάποιοι άλλοι, προσπάθησαν, κατά καιρούς, να σαμποτάρουν τις προσπάθειες, δια της παρουσίας, αλλά απόντες. Δηλαδή προσποιούμενοι τη συμμετοχή τους, στην ουσία, όμως, απέχοντας.

Δεν σας κρύβω ότι και εγώ έχω νιώσει απογοήτευση. Ένα διάστημα, μάλιστα, αποχώρησα, για να δω τη

δράση των επικριτών μου. Το αποτέλεσμα ήταν να αφήσω ένα εύρωστο ταμείο με 10 εκατομμύρια δραχμές και, όταν επέστρεψα, βλέποντας την καταστροφική πορεία, βρήκα 800 ευρώ.

Όποτε, λοιπόν, ένιωθα απογοήτευση, στο μυαλό μου, ερχόντουσαν τα φαντάσματα του **Βάγγου**, του **Καράμπαλη**, του **Γενεράλη**, του **Ράμμου**, του **Γιάνναρου**, του **Αβραάμ** και τόσων άλλων που γνώρισα, αλλά και που δεν γνώρισα. Αυτά τα φαντάσματα δεν μου επιτρέπουν να το βάλω κάτω. Ναι! Είμαστε, πια, λίγοι... Αλλά, όπως είπε και ο αείμνηστος **Φώτης Ράμμος**, στην ομιλία του, στο 1ο Συνέδριο για τον Καραγκιόζη: «**Χαίρομαι,**



γιατί λίγοι οι εκλεκτοί». Εμείς, οι λίγοι, θα είμαστε οι εκλεκτοί, τόσο σαν απλά μέλη, όσο και στο Δ.Σ. ή στις επιτροπές. Εμείς, οι λίγοι, θα ξανασηκώσουμε το ιστορικό μας Σωματείο στα πόδια του. Όσοι θέλουν ας ακολουθήσουν. Μα να ξέρουν και οι παλιότεροι και οι νέοι, που αποστασιοποιούνται από την κοινή δράση, πως θα έχουν και αυτοί μερίδιο της ευθύνης, αν, κάποια στιγμή, η ιστορία του Σωματείου μας σταματήσει.

Πάνος Καπετανίδης



Ο Μύθος του Σπηλαίου του Πλάτωνα

Ο μύθος του Σπηλαίου παρουσιάζει τη σχέση των ανθρώπων προς τις βαθμίδες του πραγματικού κόσμου, σε συνάρτηση με το βαθμό γνώσης, που αυτοί κατέχουν. Η κλιμάκωση τοποθετεί τη γνώση των δεσμών, στο επίπεδο της εικασίας και της πίστωσης, ενώ αυτοί που ανεβαίνουν στον επάνω κόσμο, ανέρχονται στη γνωστική κατηγορία της διάνοιας, έχοντας τη δύναμη

να αντικρίσουν, μόνο, τα απεικασματα των αντικειμένων. Όσοι είναι οπλισμένοι με τη δύναμη της διαλεκτικής, ατενίζουν τα ίδια πράγματα, συλλαμβάνοντας την υπόστασή τους. Αυτοί που μπορούν να δουν τον ίδιο ήλιο, είναι εκείνοι που μπορούν να ατενίσουν την πηγή του Αγαθού, βρίσκονται, δηλαδή, στη γνωστική σφαίρα της νοήσεως. Παρατηρείται πως η συνάντηση των ατομικών συνειδήσεων με τον κόσμο και η διαπίστωση της διαφοράς των δύο μεγεθών, είναι ανάλογη με τη διαπίστωση της διαφοράς των μερών της ίδιας συνείδησης, έτσι ώστε οι δεσμώτες του σπηλαίου να συμβολίζουν το κρυφό και ανεξερεύνητο κομμάτι του ανθρώπου, το οποίο θα πραγματοποιήσει τη σύζευξη με το γνωστό μέσο της διαλεκτικής.



Από την «Πολιτεία» του Πλάτωνα (Εκδόσεις: Κάκτος)

Ο μύθος είναι μια πολλαπλή αλληγορία. Μέσω αυτού, ο Πλάτωνας αναπτύσσει το δικό του κόσμο ιδεών. Αφενός, παραθέτοντας τα στοιχεία (βαθμίδες), που μπορούν να καταρτίσουν ένα δημοκρατικό κράτος, αφετέρου μέμφεται τη ζωή μέσα σε συγκεκριμένες συνθήκες, όπου ο άνθρωπος οχυρώνεται σε ένα προσωπικό σύμπαν (το προσωπικό σύμπαν είναι η σπηλιά) με τους νόμους, τη θρησκεία και τους κανόνες, αδιαφορώντας για την ευρύτητα του πνεύματος, που υπάρχει έξω από αυτές τις συνθήκες (η ευρύτητα του πνεύματος είναι ο ήλιος, που υπάρχει έξω από τη σπηλιά και οι εντός της σπηλιάς φοβούνται να αντικρίσουν, γιατί τα μάτια τους συνήθισαν στο σκοτάδι και άμα δουν το δυνατό φως του ήλιου-της αλήθειας, θα τυφλωθούν. Μάλλον φοβούνται ότι θα τυφλωθούν, γιατί τυφλοί είναι μέσα. Είναι ο ίδιος φόβος που καλλιεργούν οι ιθύνοντες προς τους υποτακτικούς.

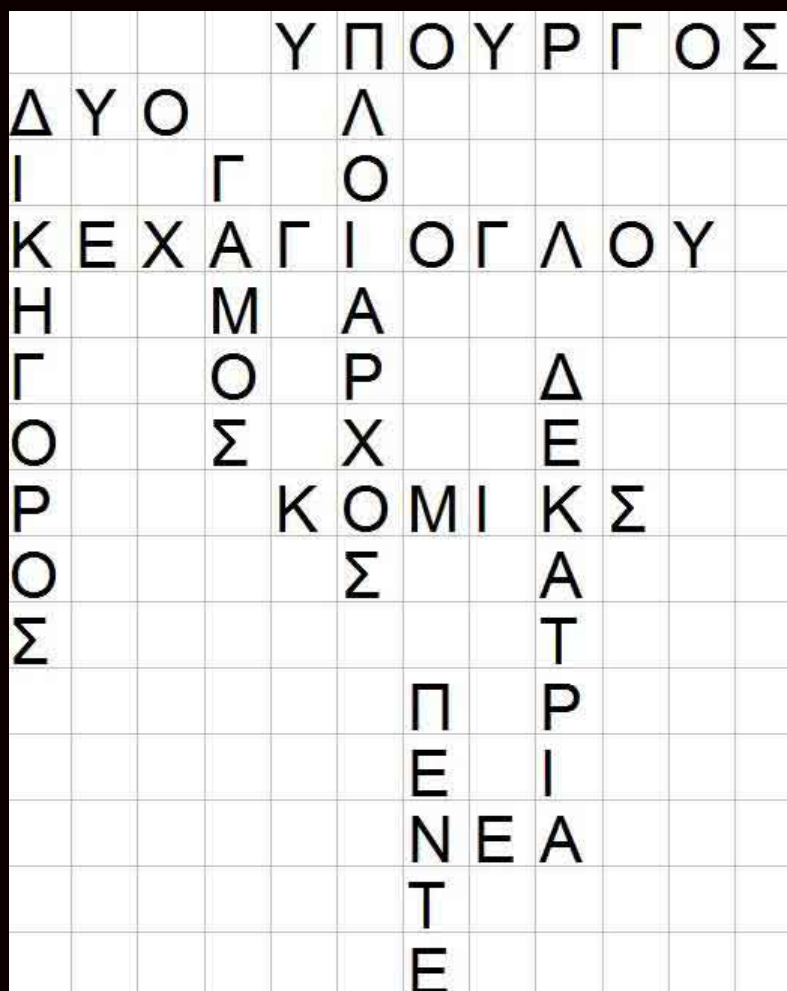
Δεσμώτες είναι οι ακαλλιέργητοι, απαίδευτοι, (όχι αμόρφωτοι, όπως υποστηρίζουν πολλοί, ή αμόρφωτοι με την έννοια αυτών, που έχουν μόνο τη μόρφωση του επίσημου εκπαιδευτικού συστήματος, χωρίς να έχουν κάνει τις προσωπικές αναζητήσεις), που έχουν αλυσοδοθεί από την παιδική τους ηλικία και βλέπουν μόνο το βάθος

της σπηλιάς, τίποτε άλλο. Γνωρίζουν μόνο τη γνώση, που τους έχουν υποβάλει. Υπάρχουν και οι απελεύθεροι ή οι φιλόσοφοι, που μπορούν να δουν το φως και την έξοδο. Έχουν όμως να επιλέξουν, για το αν θα οδηγήσουν τους συνανθρώπους τους στην αφύπνιση και έξω από τη σπηλιά ή θα χρησιμοποιήσουν την αδυναμία τους στην όραση τους, για να τους εκμεταλλευτούν και να γίνουν ισχυροί. Με το φως της σπηλιάς, βλέπουν τις σκιές πάνω στα τοιχώματα και νομίζουν πως είναι τα ίδια τα πράγματα και όχι οι σκιές τους. Αλλά μπορεί να είναι και τα πάθη παραμορφωμένα, έτσι όπως παραμορφώνουν και τη ζωή. Ο Πλάτωνας, γράφοντας αυτό το μεγαλειώδες αλληγορικό έργο, που είναι ενταγμένο στην «Πολιτεία», ως το έβδομο βιβλίο της, ακτινογραφεί την κοινωνία και τον άνθρωπο, τη φύση και τους νόμους. Στους αιώνες, που πέρασαν από τότε που γράφτηκε, δοθήκαν δεκάδες ερμηνείες, αλλά αυτό που μένει κοινό σε όλους, είναι το καταναγκαστικό σκοτάδι, που επιβάλλουν στους ανθρώπους, από την ώρα που γεννιούνται ενταγμένοι σε μια κοινωνία, που έχει ως δεδομένο τη σκλαβιά και την υπηρετηση των ανωτέρων, οι οποίοι προκύπτουν από μια ιεραρχία, που ατσαλώνει το επίσημο κράτος με νόμους, καθαγιάζει η θρησκεία και επιβάλλει ο φόβος και με τους δύο.



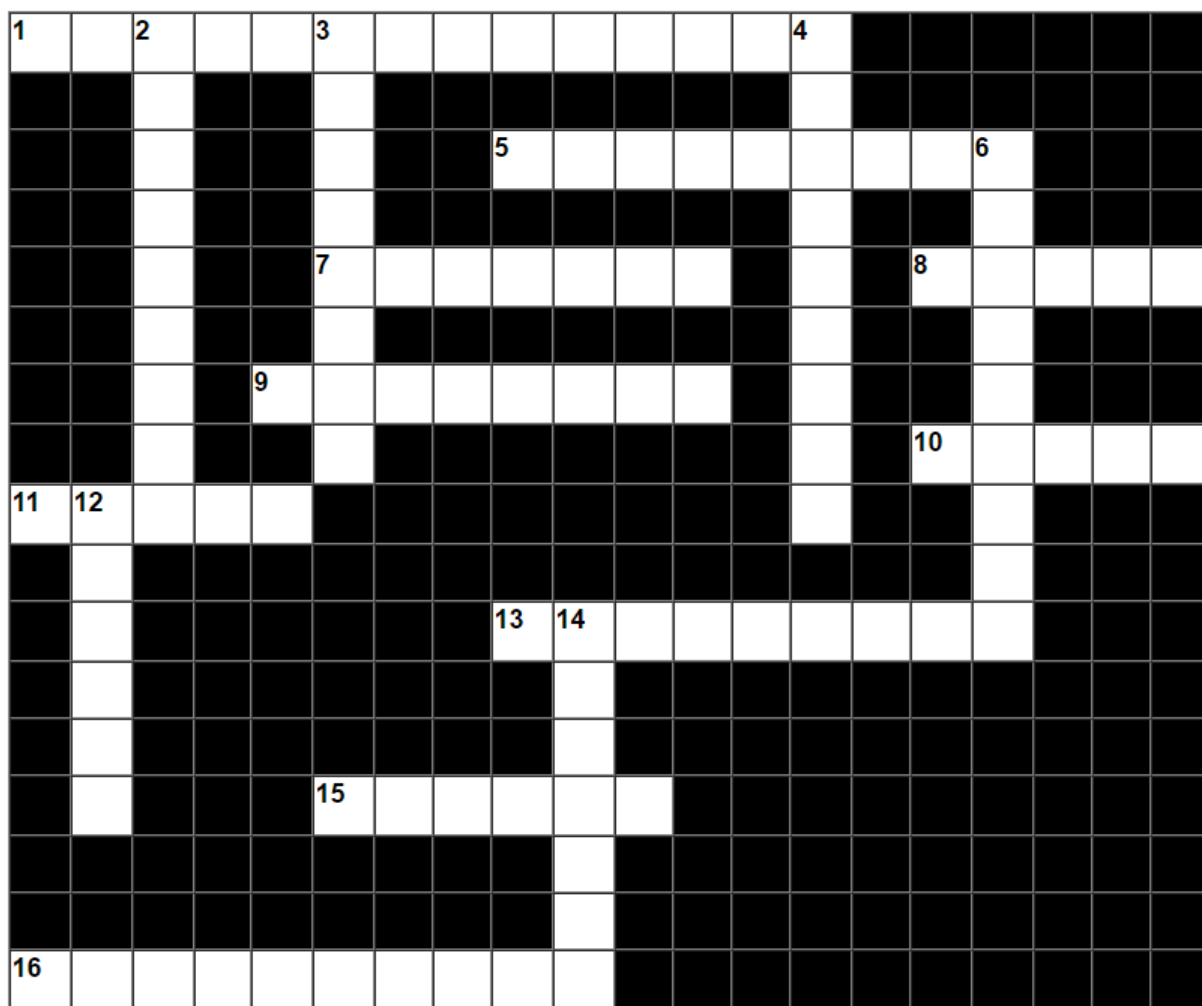
Καραγκιοζο-σταυρόλεξο

ΛΥΣΗ τεύχους 107



Καραγκιοζο-σταυρόλεξο τεύχους 108

Οι τύποι του νεοελληνικού μπερντέ



ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ

1. Ορεσίβιος βλάχος
5. Νομίζει ότι είναι όμορφος
7. Ζακυνθινός ήρωας
8. Κόρη του Πασά
9. Φημίζεται για τα “κουράδια” του
10. Υπαρκτό πρόσωπο της αυλής του Αλή Πασά
11. Εκπροσωπεί την εξουσία
13. Ξεχασμένος ήρωας από την Κεφαλονιά
15. Η “ουρά” του Σταύρακα
16. Αλλιώς ο Δερβέναγας

ΚΑΘΕΤΑ

2. Τραγουδάει ντουέτο με τον Νιόνιο
3. Ογκώδης και ευτραφής αξιωματικός του Πασά
4. Ήρωας των Βαλκανικών Πολέμων
6. Ψευτόμαγκας
12. Ταλαιπωρημένη σύζυγος
14. Συμπληρώνει το παζλ των δύο μεγάλων θρησκειών του μπερντέ



ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
«Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΜΑΣ»

Σαν σήμερα:
Ιανουάριος 2012

http://www.karagkiozis.com/54_IANOYARIOS_2012.pdf

ΚΟΛΛΗΤΗΡΗΣ: Μπαμπάκο!!! Ήρθε το χαράτσι ακίνητης περιουσίας. Τι να το κάνω;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Πάνω στην ώρα! Τέλειωσε το χαρτί υγείας.

Παρά την ευχή: «Ευτυχισμένο και ειρηνικό το 2012! Καλή χρονιά και... μη χειρότερα», έχει αποδειχτεί (ακριβώς 5 χρόνια μετά) ότι τα χειρότερα μάλλον δεν έχουν έρθει ακόμη! (τεύχος 54, εξώφυλλο του Γιάννη Χατζή)

«ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΧΩΡΙΣ ΤΟΝ ΓΙΩΡΓΟ ΜΠΑΛΑΜΠΑΝΗ»

Ένας χρόνος πέρασε από τη νύχτα της Τρίτης προς τα ξημερώματα Τετάρτης 2 Δεκεμβρίου του 2015, όταν ο καραγκιοζοπαίχτης Γιώργος Μπαλαμπάνης «έφυγε» για τον κόσμο των σκιών, τις οποίες τόσο πολύ αγάπησε και υπηρέτησε στην πόλη της Πάτρας.

Στον ένα χρόνο που μεσολάβησε από το χαμό του, αποδείχτηκε πόσο «μικρόψυχοι» ήταν όσοι τον πολέμησαν εν ζωή, εξακολουθώντας να τον κυνηγούν ακόμα και μετά θάνατον. Υπήρξαν, λοιπόν, μερικοί από τη λεγόμενη «πιάτσα» των καραγκιοζοπαιχτών, που αφηνίασαν και που αποδείχτηκε ότι εξακολουθούν να φοβούνται τον Γιώργη ακόμα και μετά από τη φυγή του από το μάταιο τούτο κόσμο, δημοσιεύοντας άσκοπες αναρτήσεις, με ανούσιες αμφισβητήσεις γύρω από την καλλιτεχνική αξία του.

Ποιοι ήταν ο λόγοι αυτής της ύποπτης αμφισβήτησης δεν είναι της παρούσης να αναλυθούν, αν και είναι ηλίου φαεινότερο τι έφταιξε. Όπως είναι και εντελώς ξεκάθαρο ότι ορισμένοι ανταγωνιστές του Γιώργου δεν έπεισαν με τα κροκοδείλια δάκρυά τους και την υποκριτική τους λύπη, όπως φάνηκε και από τα κατοπινά λεγόμενά τους. Όπως, όμως, μου είχε πει, κάποτε και προσωπικά, ο ίδιος ο Γιώργης: «Μια κακία μένει...»

Μένουν, ωστόσο, και άλλα πράγματα. Οι συνεργάτες του Γιώργου, όπως ο Νίκος Θεοδωρόπουλος-Φραγκόπουλος, που του στάθηκε μέχρι την τελευταία στιγμή και που αγωνίστηκε για την υστεροφημία του, όπως του άξιζε. Μένει το ιστορικό Πανελλήνιο Σωματείο Θεάτρου Σκιών, που ανέλαβε τα έξοδα της κηδείας του και τίμησε, έτσι, τη μνήμη του και την καλλιτεχνική του αξία. Μένει, επίσης, η νυν δημοτική αρχή, η οποία έχει, αποδεδειγμένα, τις καλύτερες προθέσεις και επιθυμεί, στην πράξη, να τιμήσει αυτόν τον αγνό λαϊκό καλλιτέχνη.

Και, μένει, τέλος, το όραμα του Θεοδωροπουλείου Θεάτρου Σκιών και της Σοφίας Θεοδωροπουλου να τιμηθεί ο στενός τους συνεργάτης, όπως του αξίζει και όπως το θέλουν οι πραγματικοί του φίλοι, κάτι που ελπίζουμε ότι δεν θα αργήσει να αποκτήσει «σάρκα και οστά».

Αγαπημένε μας, Γιώργο, είσαι πάντα στην καρδιά μας! Δεν θα σε ξεχάσουμε ποτέ!

Θωμάς Αθ. Αγραφιώτης

Ακολουθούν
ΔΥΟ ΕΠΘΕΤΑ ΤΕΥΧΗ
Με επικαιροποιημένα
βιογραφικά
Ελλήνων και Κυπρίων
καραγκιοζοπαιχτών



**Θέλετε να συμβάλλετε
στην οικονομική στήριξη
του Σωματείου;**

**Μπορείτε να κάνετε κατάθεση
στην Τράπεζα Eurobank,**

Αριθμός λογαριασμού: 0026.0062.17.0200632294

IBAN: GR0802600620000170200632294